

Vertaling Marit Kramer

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Ordalaget en Johan Elfner
Oorspronkelijke titel: *Monsterstationen: kvart över dimman*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Marit Kramer
Omslagbeeld en -ontwerp: Alexander Jansson
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Illustratie kaart: Sandra Fröjd
Illustraties binnenwerk: Katarina Elfner
Auteursfoto: © Renée Frinking
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1385 5
ISBN 978 94 027 6953 1 (e-book)
NUR 283
Eerste druk september 2023

Originele uitgave is verschenen bij Ordalaget Bokförlag, Bromma, Zweden.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

De eerste keer dat ze doodging, vulden haar longen zich met ijskoud water. Ze was bang dat haar tanden zouden barsten van de kou. Ze was net vier jaar geworden.

‘Ik beloof dat ik niet het ijs op ga,’ zei ze die ochtend.

‘Goed zo, Katinka,’ zei Oomon en hij zette zijn muts op. ‘Ga niet het ijs op, dat is gevaarlijk.’

‘Ga niet het ijs op,’ herhaalde ze.

Omdat Oomon er de hele ochtend over had lopen zeuren, moest ze het ijs als eerste onderzoeken.

‘Ik wil gewoon niet dat je naar het meer gaat.’ Voor dat hij haar jas dichtknoopte, trok hij haar haar wan-

ten aan en knoopte een sjaal om haar nek.

‘Ik beloof dat ik niet naar het meer ga.’ Ze knikte heel serieus.

Toen ze bij het meer was aangekomen, tuurde ze over het bevroren water. Aan de overkant tekende de zwarte kerktoren zich af tegen de lucht. Ze liep naar de lage houten steiger en ging op het randje zitten. Haar voeten raakten net het spiegelgladde ijs. Ze gleed met haar laarzen over het gladde oppervlak.

‘Ga niet het ijs op,’ zei ze tegen zichzelf en ze stapte het ijs op.

Met haar ene hand hield ze zich vast aan de rand van de steiger terwijl ze voorzichtig met haar voet stampte. Het ijs was dik en hard. Ze zette zich af tegen de steiger en gleed over het spiegelgladde oppervlak. Dit was geweldig. Ze leunde voorover en hield haar handen als een schaatser op haar rug. Het volgende moment brak het ijs.

De kou ging als een schok door haar lichaam toen ze in het zwarte water belandde. Ze werd door een koude stroom onder het ijs getrokken, weg van de steiger. Haar wanten gleden uit en haar vingers werden blauwwit. Uiteindelijk werd de stroming minder en werd alles stil. Door het ijs zag ze de lucht rood kleuren. Ze vroeg zich af hoelang ze daar zou moeten

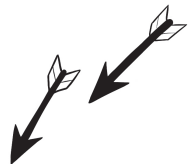
blijven liggen en waar alle vissen waren. Ze keek om zich heen, maar hoe ze ook tuurde, er was geen vis te bekennen. Misschien was het voor hen ook te koud? Vogels vliegen in de winter naar het zuiden, maar waar zwemmen vissen dan heen? Terwijl je bezig bent dood te gaan, denk je aan hele rare dingen.

Toen ze het tuinhuis in brand stak, ging ze voor de tweede keer dood.

DEEL EEN

WOENSDAG

Hoofdstuk 1

Op het topje van de wereld

Katinka

Het dakraam viel met een klap dicht. Oomon zou dit geen goed idee vinden, maar dat hadden mensen ook tegen Columbus gezegd. Soms moest je gewoon op onderzoek uitgaan om te ontdekken wat er aan de hand was.

Katinka hees zichzelf naar boven en krom het dak op. Het dak was schuiner dan ze had gedacht en ze moest erg haar best doen om tussen de dakpannen steun te vinden voor haar voeten. Toen ze bij de nok van het dak was, hield ze zich vast aan de schoor-

steen. Zo hoog was ze nog nooit geweest. Ze stond op het topje van de wereld.

Het hoogste huis in het dorp was het stationshotel. Of het Monsterstation zoals zij het noemde. Want dat was het: een station, of liever gezegd een hotel, voor monsters. Monsters moesten ook ergens slapen als ze op reis waren. Eigenlijk waren Oomon en zij de enigen die dat wisten. En papa natuurlijk, maar hij was niet hier.

Aan de andere kant van het spoor lag de school er rustig en verlaten bij in de late middagzon. In de fiet-senstalling, waar ze Jackson had betrappt toen hij haar banden doorsneed, stonden geen fietsen meer. Waarom kon Jackson haar niet met rust laten? Na de zomervakantie zou ze naar de middelbare school gaan en ze hoopte maar dat hij naar een andere school zou gaan.

Katinka keek de andere kant op naar de oude boerderij. Jammer dat de boer met de boerderij was gestopt, nu lag die er uitgestorven bij. Een eenzame trekker zonder wielen stond verlaten op het grindpad voor de schuur. Vroeger kochten papa en zij daar op zondag altijd eieren en aardappels. Maar dat leek een eeuwigheid geleden. Met haar ogen volgde ze het spoor westwaarts. Daar, ver weg, lag Monsterland. En

daar was papa. Ergens. Oomon ging er vaak heen om hem te zoeken en elke keer als hij thuiskwam, hoopte ze dat hij papa bij zich zou hebben. En elke keer was ze weer net zo teleurgesteld. De laatste keer had ze zich twee dagen opgesloten in haar kamer en had ze geweigerd naar school te gaan.

‘Kom op, Katinka,’ had Oomon door haar slaapkamerdeur gezegd. ‘Op een dag zal ik Charlie vinden.’

‘Je vindt hem toch nooit.’

‘Jawel, dat doe ik wel.’

‘De volgende keer ga ik mee.’

‘Jaja, dat komt wel goed.’

Oomon zei altijd dat het wel goed kwam. Maar het kwam nooit goed.

Katinka liet de schoorsteen los en balanceerde op de nok. Vanaf hier kon ze bijna het hele dorp zien. Naast de schoenenwinkel lag de winkel van Walter. Hij verkocht fietsen en snoep. Tegenover zijn winkel lag de slagerij, die kon ze alleen niet zien. Ze kon de bakkerij ook niet zien, maar ze had wel het idee dat ze appeltaart rook. Bakt een bakker eigenlijk nog wel zo laat?

Ze strekte haar armen uit en liep verder. Aan de rand van het bos, aan de overkant van de weg tegenover het politiebureau, lag de kennel. Die lag er ook

stil en verlaten bij. Ze liep naar de rand en keek naar de straat onder haar. Haar maag kromp ineen. Als ze vanaf hier naar beneden zou vallen, zou ze doodgaan, dat was een ding dat zeker was. Ze draaide zich om en wilde teruggaan. Toen zag ze hem. Beneden op het spoor stond Jackson met een katapult op haar gericht. Hun ogen kruisten elkaar kort voordat iets hard haar midden op haar voorhoofd raakte. Katinka viel en gleeed van het schuine dak. Ze probeerde zich vast te grijpen, maar haar vingers kregen geen grip op de harde dakpannen. Het ging sneller dan van een glijbaan. Een dakpan raakte los en viel over de rand. Net als zij.

Ze schoot naar beneden, maar op het laatste moment kon ze de dakgoot vastpakken. Ze snakte naar adem terwijl haar lichaam heen en weer bungelde. Haar vingers konden geen grip krijgen op het gladde metaal. Ze had de kracht niet meer om zichzelf omhoog te hijsen en het was te laat om om hulp te roepen. Stomme Jackson. Nu zou ze doodgaan en zou Oomon boos worden.

Ze keek naar beneden en kreeg een knoop in haar maag. De kapotte dakpan lag in duizend stukjes op straat en Walter kwam de hoek om gelopen. Nee, niet ook dat nog! Walter zou meteen gaan rondneuzen. Ze

draaide haar hoofd de andere kant op, naar de rails, en daar stond Jackson. Hun blikken ontmoetten elkaar weer. Deze keer was hij bang. Dat zag ze aan zijn verschrikte ogen. Hij strompelde naar achteren en de katapult gleed uit zijn hand. Toen kon ze zichzelf niet langer vasthouden en Jackson rende weg naar de school. Die lafaard durfde niet eens te blijven staan.

Hoofdstuk 2

Achttienhonderdeenentwintig dagen

Charlie

Charlie werd wakker omdat er een rat over zijn voeten liep. De brits in de gevangenis was zo kort dat zijn voeten op de koude stenen vloer rustten. Of hij was gewoon te groot. Zijn benen waren twee meter lang en hoewel dat al jaren zo was, was hij nog steeds niet gewend aan zijn monsterverschijning. Hij keek naar het plafond en dacht aan zijn dochter. Wat zou Katinka nu aan het doen zijn? Zou ze net zo vaak aan hem denken als hij aan haar? Of zou ze haar vader zijn vergeten?

Door het getraliede deurlijk schenen de drie mannen aan de nachtelijke hemel. Charlie vroeg zich af hoe laat het zou zijn in Mensenland toen een morf met zijn vleugels klapwiekte en aan de buitenkant van de tralies ging zitten.

‘Hallo, morf,’ zei hij tegen de katachtige vogel. De nieuwe gevangenisdirecteur had een week geleden een vogelbadje op de binnenplaats geplaatst. Charlie en de andere gevangenen hadden erom gelachen omdat morfen helemaal geen water lustten. Maar ze waren wel gek op het eten dat de directeur op een houten vogelvoederplank naast het badje had gelegd. Elke dag kwamen er meer morfen. Zonnebloempitten, hazelnoten en appels aten ze het liefst.

‘Het spijt me, maar ik heb geen eten voor je.’ Charlie spreidde zijn armen.

De morf knipperde eerst met zijn rode oog en daarna met zijn groene. Even dacht hij dat de vogel hem begreep. Maar hij wist ook dat hij door bijna vijf jaar in de cel misschien een beetje gek was geworden. Hij hoopte dat Oomon niet gek was geworden van Katinka’s wilde streken. Zijn broer had het waarschijnlijk niet makkelijk. Hij moest het hotel in zijn eentje runnen én voor Katinka zorgen, die steeds maar weer dood leek te gaan. Hoewel hij zich ver van haar van-

daan bevond, voelde hij elke keer een steek in zijn hart als ze doodging.

Vandaag had het extra veel pijn gedaan. Alsof iemand hem met een hamer een klap op zijn hoofd had gegeven. Wat was er nu weer met haar gebeurd?

Charlie ging staan en begon heen en weer te lopen in zijn kleine cel. Over vijf dagen zat hij vijf jaar in de gevangenis en dan zouden ze hem naar het Gevangenseiland sturen. Hij kende de vreselijke verhalen over het eiland en het ergste was dat als je eenmaal op het Gevangenseiland zat, je zeker wist dat je er nooit meer wegkwam.

Charlie wist nog steeds niet waarom hij vastzat. Hij kon zich nog herinneren dat hij wachtte op de trein naar Mensenland toen de politie hem had opgepakt.

‘Jij dief!’ hadden de politieagenten geroepen die hem in de gevangenis hadden gegooid.

‘Ik ben helemaal geen dief! Waar gaat het over?’

‘De cel in met die dief.’

Dat was achttienhonderdeenentwintig dagen geleden. Hij pakte een pen en maakte een aantekening in zijn boekje. De pen, het notitieboekje en het medaillon waren nog het enige wat hij had. Het plastic medaillon dat een slotje had, hing om zijn nek. Hij maakte het open en streek met zijn knokige vingers over de

foto. Binnenkort zou het allemaal te laat zijn. Hij zou zijn dochter nooit meer terugzien.

De morf miauwde en knikte voordat hij zijn vleugels uitsloeg en wegvloog. Charlie pakte de koude tralies vast en huilde als een wolf naar de manen: ‘Katinka. Je moet me helpen. Straks is het te laat.’

‘Hou je kop,’ hoorde hij uit de cel naast hem, maar Charlie hield zijn kop niet. Hij huilde van vertwijfeling, hij huilde van verdriet en hij huilde naar Katinka.